

Μήνυμα ενότητας από τον Οικουμενικό Πατριάρχη και τον Πατριάρχη Βουλγαρίας (Φωτο)

/ [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Φώτο: Νίκος Μαγγίνας / megali-ekklisia.blogspot.gr

Σε πανηγυρική ατμόσφαιρα πραγματοποιήθηκε το πρωί της Κυριακής το συλλείτουργο του Οικουμενικού Πατριάρχη Βαρθολομαίου και του Πατριάρχη της Εκκλησίας της Βουλγαρίας Νεοφύτου, στον Πάνσεπτο Πατριαρχικό Ναό του Αγίου Γεωργίου στο Φανάρι.

“Εις είναι ο Μάρτυς και μία η Μαρτυρία”

«...έχομεν την μεγίστην χαράν να υποδεχώμεθα την Υμετέραν δια πολλών χαρισμάτων περικεκοσμημένην Μακαριότητα ως άγγελον Κυρίου εις την έδραν του Οικουμενικού Πατριαρχείου, την πνευματικήν γεννήτριά, τροφόν και κιβωτόν και της καθ’ Υμάς Αγιοτάτης Εκκλησίας της Βουλγαρίας...», είπε ο Οικουμενικός Πατριάρχης στην ομιλία του, αμέσως μετά την Θεία Λειτουργία, απευθυνόμενος στον Πατριάρχη Βουλγαρίας Νεόφυτο. Ο Προκαθήμενος της Ορθοδοξίας αναφέρθηκε στην ιστορική διαδρομή και τις κοινές εμπειρίες και βιώματα που μοιράζονται η Πρωτόθρονη Μεγάλη Εκκλησία με την θυγάτηρ Αυτής, Εκκλησία της Βουλγαρίας, για τους δεσμούς ενότητας που παραμένουν ισχυροί και ακλόνητοι παρά τις όποιες δυσκολίες και πειρασμούς που εμφανίσθηκαν στο διάβα των αιώνων. «...οι Ορθόδοξοι επιμένομεν, στοιχούντες τη πανορθοδόξω

ιεροσυνοδική καταδίκη παντός είδους εθνοφυλετισμού, τονίζοντας διαρκώς και εν πάση ευκαιρία, ότι ως τέκνα της κολυμβήθρας της Εκκλησίας αποτελούμεν το Γένος των Χριστιανών...», τόνισε ο Οικουμενικός Πατριάρχης ενώ σε άλλο σημείο της ομιλίας του υπογράμμισε: «Ακούομεν σήμερον τον ιερομάρτυρα Επίσκοπον Σινώπης Φωκάν να μας καλή να αναλάβωμεν τον “θυρεόν της πίστεως”, επ’ ώμων “το όπλον του Σταυρού”, και να πορευθώμεν “ακλινώς την οδόν της σωτηρίας”· αδιαχώριστοι και ηνωμένοι εν Κυρίω αι Ορθόδοξοι Εκκλησίαι προς εαυτάς και αλλήλας και προς το κέντρον αυτών, το εν αιταίς πρώτον τη αγάπη και τη διακονία Οικουμενικόν Πατριαρχείον• ηνωμένοι και εν συμπορεία μέχρι τερμάτων αιώνος αι δύο ημών Εκκλησίαι Κωνσταντινουπόλεως και Βουλγαρίας. Εις είναι ο Μάρτυς και μία η Μαρτυρία. Και εκείνος ο οποίος μαρτυρεί εν μαρτυρίω και εκείνος όστις μαρτυρεί εν μαρτυρία».

Θερμοί λόγοι από τον Πατριάρχη Βουλγαρίας

«Μεγάλη χαρά και ευχαρίστηση για το μεγάλο έλεος του Θεού, γεμίζουν την ψυχή και την καρδιά μου, την ημέρα της ειρηνικής μας επίσκεψης στον Οικουμενικό Θρόνο της Κωνσταντινουπόλεως, από όπου πάντοτε ο Κύριος μετέφερε προς πάντα τα έθνη ορθά την σωτήριο διδασκαλία Του», είπε στο ξεκίνημα της ομιλίας του ο Πατριάρχης Νεόφυτος ενώ σε άλλο σημείο της, υπογράμμισε: «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη...(Ματθ. 28,19), λέγει ο Σωτήρας μας στους μαθητές Του, τους οποίους κατέστησε αποστόλους του σωτηρίου Ευαγγελίου. Πιστός σε αυτή την εντολή του Θεού, εν παντί καιρώ, κατέστη και ο καθοδηγούμενος από

την Αυτού Παναγιότητα Θρόνος της Κωνσταντινουπόλεως και με θείο ζήλο φύτευε σε ολόκληρη την οικουμένη την άπαξ παραδεδομένη σωτήρια πίστη στο Φως. Και τώρα, κατά την δεύτερη χιλιετία από εκείνες τις ημέρες, όπου η Μητέρα Εκκλησία θεμελίωσε την αρχή της δικής μας Αυτοκέφαλης Βουλγαρικής Ορθόδοξης Εκκλησίας, ο λόγος του Χριστού συνεχίζεται να κηρύττεται στην γη της Βουλγαρίας και πέραν από αυτήν και ο Κύριος κάθε ημέρα προσθέτει στην Εκκλησία Του ανθρώπους οι οποίοι σώζονται. Για όλα αυτά χρωστούμε το δικό μας μεγάλο ευχαριστώ πρώτα στον Κύριο και Θεό μας και μετά στο πρόσωπό Σας και στην Εκκλησία του Θεού της Νέας Ρώμης».

Στο Πατριαρχικό συλλείτουργο συμμετείχαν οι συνοδοί Ιεράρχες του Πατριάρχη Νεοφύτου και συγκεκριμένα ο Μητροπολίτης εν ΗΠΑ, Καναδά και Αυστραλία Ιωσήφ, ο Μητροπολίτης Δοροστόλου Αμβρόσιος και οι Επίσκοποι Στοβίου Ναούμ, Αρχιγραμματέας της Ιεράς Συνόδου, και Ζνεπόλεως Ιωάννης. Επίσης οι Μητροπολίτες του Οικουμενικού Θρόνου Φιλαδελφείας Μελίτων, Σεβαστείας Δημήτριος, Ικονίου Θεόληπτος και Κυδωνιών Αθηναγόρας.

Παρέστησαν συμπροσευχόμενοι οι Μητροπολίτες Θεοδωρουπόλεως Γερμανός και Μαντινείας και Κυνουρίας Αλέξανδρος, Άρχοντες Οφφικίαλοι τη Αγίας του Χριστού Μεγάλης Εκκλησίας, ο Πρέσβης Νικόλαος Ματθιουδάκης, Γενικός Πρόξενος της Ελλάδος στην Κωνσταντινούπολη, ο Γενικός Πρόξενος της Βουλγαρίας στην Πόλη Αλέξανδρος Veleu, ο Δήμαρχος Πατρέων Ιωάννης Δημαράς, ο Πρόεδρος της Εκκλησιαστικής Επιτροπής της Βουλγαρικής Παροικίας στην Πόλη, Βασίλειος

Λιάζε, Καθηγητές με μαθητές της Πατριαρχικής Μεγάλης του Γένους Σχολής και του Ζαπείου και πλήθος πιστών και προσκυνητών από την Ελλάδα και άλλες χώρες του εξωτερικού.

Οι δύο Προκαθήμενοι στην Χάλκη

Το απόγευμα της Κυριακής οι δύο Προκαθήμενοι, μαζί με τους συνοδούς τους μετέβησαν στην Ιερά Μονή Αγίας Τριάδος στη νήσο Χάλκη, όπου και η «σιωπηλή» ιστορική Θεολογική Σχολή. Στην είσοδο της Ιεράς Μονής τους υποδέχθηκαν οι Μητροπολίτες Γέρων Δέρκων Απόστολος, Πρόεδρος της Εφορείας της Ιεράς Μονής, και Προύσης Ελπιδοφόρος, Ηγούμενος της Μονής, και στη συνέχεια παρακολούθησαν την συναυλία που πραγματοποιήθηκε στους κήπους του Μοναστηριού με την συμμετοχή καλλιτεχνών από την Ελλάδα και την Τουρκία.

Η ομιλία του Οικουμενικού Πατριάρχη Βαρθολομαίου μετά το Συλλείτουργο στον Πατριαρχικό Ναό του Αγίου Γεωργίου

Μακαριώτατε Μητροπολίτα Σόφιας και Πατριάρχα πάσης Βουλγαρίας, εν Χριστώ τω Θεώ περιπόθητε αδελφέ και συλλειτουργέ της ημετέρας Μετριότητος κύριε Νεόφυτε, ως ευ παρέστητε μετά των εκλεκτών Συνιεραποδήμων Σας εις τας αυλάς της Μητρός Αγίας του Χριστού Μεγάλης Εκκλησίας, την Πατριαρχικήν περιβεβλημένος διπλοίδα και την διακονικήν αξίαν έχων του Προκαθημένου της αδελφής Ορθοδόξου Εκκλησίας της Βουλγαρίας.

Ιερώτατοι και Θεοφιλέστατοι άγιοι αδελφοί,

Εντιμολογιώτατοι Άρχοντες,

Εντιμότατοι κύριοι Γενικοί Πρόξενoi της Ελλάδος και της Βουλγαρίας,

Τέκνα εν Κυρίω αγαπητά,

Όσον ηλγήσαμεν επί τη εις Κύριον εκδημία του πολiού και γεραρού προκατόχου Υμών αιμνήστου Πατριάρχου κυρού Μαξίμου, του πολλά προσενεγκόντος εις καιρούς δυσχερείς τη Εκκλησία και τω λαώ και τω έθνει της Βουλγαρίας, τοσούτον εχάρημεν ενωτισθέντες το άγγελμα της επαξίας εκλογής της Υμετέρας θεοφιλούς Μακαριότητος, ουχί αγνώστου τη ημετέρα Μετριότητι από πολλών ετών ως Μητροπολίτου Ρούσε, εις τον Πατριαρχικόν θώκον της πεφιλημένης θυγατρός και νυν αδελφής τετιμημένης Αγιωτάτης Εκκλησίας της Βουλγαρίας.

Και τούτο, διότι εις το εν μυστικόν Σώμα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού

ανήκοντες, οφείλομεν, κατά την Παύλειον προτροπήν, “χαίρειν μετὰ χαιρόντων και κλαίειν μετὰ κλαιόντων” (Ρωμ. ιβ , 15-16), συμμεριζόμενοι την ερμηνείαν την οποίαν δίδει εις την αποστολικήν ρήσιν ταύτην και προσωπικώς και ως Οικουμενικόν Πατριαρχείον ο κλείσας αυτό όσον ολίγιστοι πιστός εν μαρτυρία και διδαχή και ζώντι παραδείγματι Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος: “Ου τοίνυν μικρόν το κατόρθωμα, του αδελφού χαίροντος χαίρειν, αλλά και θατέρου μείζον· τάχα δε ου το κλαίειν μόνον μετὰ κλαιόντων, αλλά και του παραστήναι εν κινδύνοις μείζον. Πολλοί γουν κινδυνεύουσι μεν συνεκινδύνευσαν, ευδοκιμούντων δε εδήχθησαν· τοιαύτη η της βασκανίας τυραννίς. Καίτοι το μεν πόνων εστί και ιδρώτων, τούτο δε προαιρέσεως και γνώμης μόνον· αλλ όμως το χαλεπώτερον υπομείναντες πολλοί, το ευκολώτερον τούτου ουκ ήνυσαν, αλλά τήκονται και απόλλυνται, όταν ετέρους ευδοκιμούντας ίδωσιν, όταν Εκκλησίαν ωφελουμένην ολόκληρον, η λόγω η και ετέρω τινί τρόπω, ου το χείρον γένοιτ’ αν;” (Ερμηνεία της προς Ρωμαίους Επιστολής, P.G. 60, 447-448).

Αμφότεραι αι Εκκλησίαι ημών, η Μήτηρ της Κωνσταντινουπόλεως και η Θυγάτηρ της Βουλγαρίας, Μακαριώτατε αδελφέ, κοινόν έχουσαι τον Κύριον και κοινήν την Ορθόδοξον πίστιν, δια των αιώνων παράλληλον έσχον και την εν κόσμω ιστορικήν πορείαν, ει και αύτη αρχήθεν, ενεργείαις του αρχεκάκου εχθρού, πολυτρόπως και ποικιλοτρόπως εδοκιμάσθη, και ενίοτε υπερέβη και τα όρια, α οι Πατέρες ημών έθεντο, υπαιτιότητι μέντοι γε ανθρωπίνων αδυναμιών και ταπεινών σκοπιμοτήτων. Όμως η αγάπη του Χριστού, Όστις “εξήλθε νικών και ίνα νικήση” (Αποκ. Ιωάν. ς, 2) πάντα υπερενίκησε και σήμερα, ιδού!, ότι εν πάσι κατά Θεόν ομνοοούντες “τω συνδέσμω της αγάπης” έχομεν την μεγίστην χαράν να υποδεχώμεθα την Υμετέραν δια πολλών χαρισμάτων περικεκοσμημένην Μακαριότητα ως άγγελον Κυρίου εις την έδραν του Οικουμενικού Πατριαρχείου, την πνευματικήν γεννήτριάν, τροφόν και κιβωτόν και της καθ Υμάς Αγιωτάτης Εκκλησίας της Βουλγαρίας.

Είναι αληθές, Μακαριώτατε, ότι η Ορθόδοξος Εκκλησία της Βουλγαρίας τυγχάνει η ηγαπημένη θυγάτηρ του Αγιωτάτου Αποστολικού και Πατριαρχικού Οικουμενικού Θρόνου, εγκεντρισθείσα εις την καλλιέλαιον του Χριστού κατά τους χρόνους της βασιλείας των μακαρίων βασιλέων Μιχαήλ Γ' και Βόριδος Μιχαήλ, μεγάλαις φροντίσι και μερίμναις και ιεραποστολική αγιοπατερική δραστηριότητι των Αγίων Πατριαρχών Φωτίου και Ιγνατίου, περί των οποίων η αψευδής ιστορία και οι Άγιοι

Κύριλλος και Μεθόδιος “εν καρδίαις” κατέγραψαν. Είναι δε γνωστά εις όλους τα γεγονότα, τα οποία επηκολούθησαν τον εκχριστιανισμόν και την βάπτισιν των Υμετέρων προγόνων και η επισυμβάσα δυσάρεστος εμπλοκή της Εκκλησίας Ρώμης, αναμιχθείσης, ως μη ώφελε, και απαιτησάσης παραλόγως την οιονεί κηδεμονίαν των νεοφωτίστων Ορθοδόξων Βουλγάρων χριστιανών.

Ήτο η εποχή των μεγάλων ζυμώσεων, σχηματισμών, λάμψεων και εξορμήσεων. Τον ένατον και δέκατον αιώνας εις τον χώρον της Μητρός Αγίας του Χριστού Μεγάλης Εκκλησίας, της Εκκλησίας της του Θεού Σοφίας, ιερουργείται επί μακρόν το μυστήριον της δι’ ιεραποστολής σωτηρίας, μορφοποιείται η πνευματική προσωπικότης της Ανατολής, της καθ’ ημάς Ανατολικής Ορθοδόξου Εκκλησίας, και συνειδητοποιείται η μεγάλη αποστολή της προς τους άλλους, τους εγγύς και τους μακράν.

Ενδεικτικώς αναφέρομεν ότι κατά την περίοδον των μεγάλων Ησυχαστών Πατριαρχών της Μητρός Εκκλησίας, ιδιαιτέρως ενισχύθη ο μεταξύ των δύο Εκκλησιών ημών πνευματικός σύνδεσμος δια της αδελφικής σχέσεως του Οικουμενικού Πατριάρχου Αγίου Καλλίστου μετά της εξεχούσης πνευματικής μορφής της Υμετέρας Εκκλησίας, του Οσίου Θεοδοσίου Τυρνόβου, αμφοτέρων υποταγέντων εις τον μέγαν Πατέρα του Ησυχασμού Όσιον Γρηγόριον τον Σιναΐτην. Ωσαύτως, ο προκάτοχος της Υμετέρας Μακαριότητος Πατριάρχης Τυρνόβου Άγιος Ευθύμιος συνέβαλεν αποφασιστικώς εις την πνευματικήν ενότητα μεταξύ της Εκκλησίας Βουλγαρίας και της Μητρός Εκκλησίας της Κωνσταντινουπόλεως, συνοδεύσας τον πνευματικόν αυτού πατέρα Όσιον Θεοδόσιον εις την Πόλιν, ένθα, καθώς και εν Αγίω Όρει Άθω, ενεβάθυνεν ούτος εις την εκκλησιαστικήν, λειτουργικήν, γραμματειακήν και ησυχαστικήν παράδοσιν αυτής, εν συνεχεία δε εστήριξε τον πιστόν Ορθόδοξον Βουλγαρικόν Λαόν κατά την έναρξιν της μακράς και δυσχειμέρου περιόδου της δουλείας, αναδειχθείς εις εκούσιον μάρτυν. Η μαρτυρία και το φωτεινόν παράδειγμα των δύο τούτων Πατριαρχών δέον να εμπνέη και σήμερον ημάς ως πρόσωπα και ως Εκκλησίας δια να αγωνιζώμεθα τον “καλόν αγώνα” υπέρ της ενότητος των δύο ημών Εκκλησιών, ως άλλωστε έπραξε και ο μακαριστός Πατριάρχης Μάξιμος, καλλιεργήσας αγαστάς και αρμονικάς σχέσεις μετά του Οικουμενικού Θρόνου και τιμήσας αυτόν ως πρέπει Μητρί. Τοιουτοτρόπως μόνον θα εκπληρώσωμεν την ην ενεπιστεύθη εκατέρω εξ ημών η Χάρις του Θεού “παρακαταθήκην” των Εκκλησιών και των λαών ημών, περί της οποίας λόγον αποδώσωμεν εν ημέρα κρίσεως.

Βεβαίως ομολογητέον ότι εκράτησε παρ ημίν εν τισι περιστάσεσιν, ουχί πάντοτε και απολύτως, η γνωστή ιστορική της εποχής Φωτίου του Μεγάλου αρχή, ότι “τοις πολιτικοίς τα εκκλησιαστικά είωθεν συµμεταβάλλεσθαι”. Όταν όμως η πολιτική με

τας επιγείους ανθρωπίνους προοπτικές και βλέψεις, επιμένει να υποτάσσει το θεανθρώπινον σχήμα και να κατευθύνει ως δοκεί εκάστοτε αυτή ως “δούλην” την θείαν έχουσαν την αρχήν και την υπόστασιν Εκκλησίαν, τότε η εκτροπή αυτή συνιστά καρκίνωμα εις την ειρηνικήν εκπλήρωσιν του έργου της. Τοιουτοτρόπως, η Εκκλησία, ουχί σπανίως, αντιμετωπίζεται εκ μέρους των πολιτικών αρχόντων ως θεραπευαίνις και εγκλωβίζεται ανελευθέρως εις τας υστεροβούλους αυτών προοπτικές και διαθέσεις.

Όμως, του πράγματος και γεγονότος εκείνου έχομεν αμφότεραι αι Εκκλησiae πικροτάτην ιστορικήν πείραν μέχρι και της σήμερον. Αλλ’ ημεῖς οἱ Ορθόδοξοι επιμένομεν, στοιχούντες τη πανορθοδόξῳ ιεροσυνοδικῇ καταδίκη παντός είδους εθνοφυλετισμοῦ, τονίζοντες διαρκῶς και εν πάσῃ ευκαιρία, ὅτι ως τέκνα της κολυμβήθρας της Εκκλησίας αποτελούμεν το Γένος των Χριστιανῶν, εν κόσμῳ πολιτευόμενοι και τα ουράνια επιποθούμεντες, μόνον καταστατικόν χάρτην της εκκλησιαστικής πορείας έχοντες το Ευαγγέλιον του Χριστοῦ και την άπαξ παραδοθείσαν δια του Κυρίου, των Αποστόλων και των Αγίων Πατέρων Ορθόδοξον πίστιν και τῷ τιμίῳ Αίματι και Σώματι του δι’ ημᾶς Σταυρωθέντος Σωτήρος τρεφόμενοι και αυξανόμενοι.

Φώτο: Νίκος Μαγγίνας / megal-ekklesia.blogspot.gr

Ουδαμῶς, η Μήτηρ Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως, έχουσα ως πρότυπον και ελπίδα και στήριγμα και πυξίδα την του “Θεοῦ Σοφίαν, ειρήνην και δύναμιν” ανέχεται διανοεῖσθαι ή σκέπτεσθαι, πολύ περισσότερον ποιείν τι μη συντελούν εις την ενότητα και ειρήνην πρωτίστως μεν και κατά χρέος της Μιας Ορθοδόξου

Εκκλησίας, εν συνεχεία δε και κατ επέκτασιν του Χριστιανισμού και του κόσμου παντός, επιδιώκοντες ως Οικουμενικόν Πατριαρχείον την εκπλήρωσιν του θείου θελήματος, πέραν πασών των ατομικών, εθνικών η άλλων σκοπιμοτήτων. Τοιουτοτρόπως εργαζόμενοι, προσδοκώμεν “καινούς ουραμούς και καινήν γην” και προσευχόμεθα μετά του Ψαλμωδού “ο Θεός οικτειρήσαι ημάς και ευλογήσαι ημάς, επιφάναι το πρόσωπον αυτού εφ ημάς” (Ψαλμ. ξς , 2).

Μακαριώτατε,

Οι πατέρες και ασκηταί της ερήμου γράφουν εις το Γεροντικόν: “Είδες τον αδελφόν σου, είδες Κύριον τον Θεόν σου”. Και εάν η αλήθεια αύτη ισχύη δια πάντα άνθρωπον, ως εικόνα του Θεού, πολύ περισσότερον ισχύει δι’ αδελφόν αγαπητόν και συλλειτουργόν τίμιον, ως η Υμετέρα θεονούστατος Μακαριότης.

Οι καιροί τους οποίους διερχόμεθα χαρακτηρίζονται ως εσχατολογικοί. Αλλά και πότε έπαυσεν η Εκκλησία να διακρίνη και εξετάζη τα γεγονότα υπό το πρίσμα της Εσχατολογίας; Πάντοτε ο αρχαίος πειραστής θα προβάλη και εις την Εκκλησίαν δυστυχώς τον τριπλούν πειρασμόν του εν τη ερήμω επί τεσσαρακονθήμερον απομονωθέντος εν νηστεία και αγρυπνία “υιού του ανθρώπου”, του Κυρίου: τον πειρασμόν της φιλαρχίας και της φιλαυτίας.

Ημείς όμως έχοντες ως αιώνια υποδείγματα το “νέφος” των μαρτύρων και Αγίων, οσίων και δικαίων, οφείλομεν να κατευθύνωμεν τον λαόν του Θεού, τους πιστούς ημών, εις την περιφρόνησιν των δαιμονικών πειρασμών, μη παραδιδόντες αυτούς ημείς αυτοί δια της ανοχής και του παραδείγματος ημών ενίοτε, εις “αδόκιμον νουν”, εις “πάθη ατιμίας” (Ρωμ. α , 28 και 26), αλλά υποδεικνύοντες εις αυτούς το μοναδικόν πρότυπον, τον Κύριον, “συμμαρτυρούσης αυτών της συνειδήσεως και μεταξύ αλλήλων των λογισμών κατηγορούντων ή και απολογουμένων, εν ημέρα ότε κρινεί ο Θεός τα κρυπτά των ανθρώπων” (Ρωμ. β , 15-16). Ιδού το χρέος και η ευθύνη ημών των ποιμένων, και μάλιστα των προεστώτων των Εκκλησιών.

Εκφράζοντες και πάλιν την ειλικρινή χαράν ημών δια την εν ταις αυλαίς ταύταις παρουσίαν της Υμετέρας θεοτιμήτου Μακαριότητος, αλλά και δια την ευοίωνον προοπτικήν της εν τω μέλλοντι πορείας της πολλά τα δυσάρεστα υποστάσης κατά καιρούς και εν τοις εσχάτοις τούτοις χρόνοις Αγιωτάτης Ορθοδόξου κατά Βουλγαρίαν Εκκλησίας, και της συμπορείας αυτής μετά του Ιερού τούτου Κέντρου της Ορθοδοξίας εν πάσι τοις μείζοσι ζητήμασι, τα οποία απασχολούν τον σύγχρονον κόσμον και τον ταλαίπωρον άνθρωπον, ως και εν τη τελική προετοιμασία και συγκλήσει της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου της Ορθοδόξου ημών Εκκλησίας, ηνωμένοι δε πάντοτε εν τη κοινή πατροπαραδότῳ πίστει, ευχόμεθα ίνα, ταις πρεσβείαις της Κυρίας Θεοτόκου, του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, της

Αγίας Κυριακής και του Αγίου Ιωάννου της Ρίλας, αξιωθώμεν να καταστώμεν μέτοχοι της αφθάρτου Βασιλείας, απολαμβάνοντες την αδιάλειπτον χαράν της θέας του απροσίτου φωτός του Προσώπου του Κυρίου εν τω ποθητώ Παραδείσω.

Μακαριώτατε,

Ακούομεν σήμερον τον ιερομάρτυρα Επίσκοπον Σινώπης Φωκάν να μας καλή να αναλάβωμεν τον “θυρεόν της πίστεως”, επ’ώμων “το όπλον του Σταυρού”, και να πορευθώμεν “ακλινώς την οδόν της σωτηρίας”· αδιαχώριστοι και ηνωμένοι εν Κυρίω αι Ορθόδοξοι Εκκλησίαι προς εαυτάς και αλλήλας και προς το κέντρον αυτών, το εν αυταίς πρώτον τη αγάπη και τη διακονία Οικουμενικόν Πατριαρχείον• ηνωμένοι και εν συμπορεία μέχρι τερμάτων αιώνος αι δύο ημών Εκκλησίαι Κωνσταντινουπόλεως και Βουλγαρίας. Εις είναι ο Μάρτυς και μία η Μαρτυρία. Και εκείνος ο οποίος μαρτυρεί εν μαρτυρίω και εκείνος όστις μαρτυρεί εν μαρτυρία. Ας ακούσωμεν και τον μάρτυρα και την μαρτυρίαν, ότι “ρύσεται εκ κακών ψυχήν μάρτυς πιστός” (Παροιμ. ιδ , 25).

Καλώς ήλθετε, Μακαριώτατε και περιπόθητε αδελφέ, εις τας αυλάς ταύτας του μαρτυρίου και της μαρτυρίας, εις τας αυλάς της Μητρός Αγίας του Χριστού Μεγάλης Εκκλησίας. Δέξασθε την διαβεβαίωσιν ημών ότι αείποτε θα έχητε ημάς, ως άχρι τούδε, φιλαδέλφως προθύμους συγκληρυναίους και θερμούς συνευχέτας εις την επιτέλεσιν των ας ανέθετο Υμίν ο Μέγας Αρχιερεύς υψηλών Πατριαρχικών ευθυνών.

Δόξα τω Πατρί και τω Υιώ και τω Αγίω Πνεύματι, τω λαλήσαντι δια των προφητών, και επί τη συναντήσει ημών, Αδελφέ, ταύτη.

Ο Χριστός εν τω μέσω ημών ην, έστι και έσται! Αμήν.

Η ομιλία του Πατριάρχη Βουλγαρίας Νεοφύτου μετά το Συλλείτουργο στον Πατριαρχικό Ναό του Αγίου Γεωργίου

“Αινείτε τον Κύριον πάντα τα έθνη ... Ότι εκραταιώθη το έλεος αυτού εφ’ ημάς...”
(Ψαλμ. 116) Παναγιώτατε,

Αγαπητέ εν Χριστώ αδελφέ και συλλειτουργέ,

Μεγάλη χαρά και ευχαρίστηση για το μεγάλο έλεος του Θεού, γεμίζουν την ψυχή και την καρδιά μου, την ημέρα της ειρηνικής μας επίσκεψης στον Οικουμενικό Θρόνο της Κωνσταντινουπόλεως, από όπου πάντοτε ο Κύριος μετέφερε προς πάντα τα έθνη ορθά την σωτήριο διδασκαλία Του. Στο λυχνάρι τούτο, από το οποίο έλαμψε, κατά καιρούς, με λαμπρές ακτίνες το ευαγγέλιο του Χριστού και η ορθή διδασκαλία της πίστεως.

Η επίσκεψή μας στην Αυτού Παναγιότητα είναι μία καλή ευκαιρία για να τιμήσουμε τις ημέρες εκείνες του παρελθόντος, ότι, με το άγιο βάπτισμα ο Ισαπόστολος Άγιος βασιλεύς Βόρις ο Πρώτος, ο Μιχαήλ, εποίησε, με όλο από τον Θεό δωρηθέν πολίτευμα, στο ποίμνιο του Χριστού. Από την Βασιλεύουσα Κωνσταντινούπολη, την Νέα Ρώμη, απέστειλαν αρχιεπίσκοπο και ιεροκήρυκες, λειτουργικά βιβλία και όσα χρειαζόνταν για να πορευθεί κατά τούς κανόνες η Εκκλησία του Χριστού στην Βουλγαρία. "Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη..." (Ματθ. 28,19), λέγει ο Σωτήρας μας στους μαθητές Του, τους οποίους κατέστησε αποστόλους του σωτηρίου Ευαγγελίου. Πιστός σε αυτή την εντολή του Θεού, εν παντί καιρώ, κατέστη και ο καθοδηγούμενος από την Αυτού Παναγιότητα Θρόνος της Κωνσταντινουπόλεως και με θείο ζήλο φύτευε σε ολόκληρη την οικουμένη την άπαξ παραδεδομένη σωτήρια πίστη στο Φως. Και τώρα, κατά την δεύτερη χιλιετία από εκείνες τις ημέρες, όπου η Μητέρα Εκκλησία θεμελίωσε την αρχή της δικής μας Αυτοκέφαλης Βουλγαρικής Ορθόδοξης Εκκλησίας, ο λόγος του Χριστού συνεχίζεται να κηρύττεται στην γη της Βουλγαρίας και πέραν από αυτήν και ο Κύριος κάθε ημέρα προσθέτει στην Εκκλησία Του ανθρώπους οι οποίοι σώζονται.

Για όλα αυτά χρωστούμε το δικό μας μεγάλο ευχαριστώ πρώτα στον Κύριο και Θεό μας και μετά στο πρόσωπό Σας και στην Εκκλησία του Θεού της Νέας Ρώμης. Παρακαλούμε τον Κύριο της δόξης να μας δυναμώνει στο λειτούργημα στο οποίο μας εκάλεσε, όπως και Υμάς, κατά το παράδειγμα του μακαριστού μας προκατόχου στην αρχαία καθέδρα της Σόφιας και εν Κυρίω αναπαυόμενου Πατριάρχου και Μητροπολίτου Σόφιας Μαξίμου, και κάθε ημέρα να ομολογούμε εκ βάθους καρδιάς: "Κύριος στερέωμά μου και καταφυγή μου και ρύστης μου. Ο Θεός βοηθός μου και ελπώ επ' αυτόν" (Ψαλμ. 17,1-2).

Είμαστε χαρούμενοι σήμερα διότι υποστηρίζουμε για μια ακόμη φορά ότι οι σχέσεις μεταξύ των Εκκλησιών μας πορεύονται κατά τις εντολές των προγόνων

μας και γίνονται ακόμη πιο βαθιές, για την δόξα του Θεού και για την κοινή μαρτυρία της σωτηρίου αληθείας της Ορθοδοξίας. Είμαστε ευγνώμονες για την ζεστή αγκαλιά με την οποία ο Θρόνος της Κωνσταντινουπόλεως αγκαλιάζει τον ιστορικό βουλγαρικό Ναό του Αγίου Στεφάνου, καθώς και όλα τα βουλγαρικά κειμήλια που βρίσκονται στο Οικουμενικό Πατριαρχείο. Ελπίζουμε και πιστεύουμε ότι η προτροπή του Αποστόλου των Εθνών "τηρείν την ενότητα του Πνεύματος εν τω συνδέσμω της ειρήνης" (Εφ. 4,3), θα είναι και στο μέλλον ένας καθοδηγητής στις σχέσεις μεταξύ των δύο Εκκλησιών μας, προς εκπλήρωσιν της εντολής του Κυρίου: "Εν τούτω γνώσκονται πάντες, ότι εμοί μαθηταί εστέ, εάν αγάπην έχητε εν αλλήλοις" (Ιωάν. 13,35).

Παναγιώτατε,

Οι ημέρες κατά τις οποίες μας εκάλεσε ο Κύριος να διακονήσουμε την Εκκλησίαν Του - την Εκκλησίαν "ην περιποιήσατο διά του ιδίου αίματος" (Πράξ. 20,28) - είναι ημέρες δύσκολες, ημέρες δοκιμασίας, όχι μόνον για τους Χριστιανούς, αλλά και για ολόκληρη την ανθρωπότητα όπου γης. Έχουν γκρεμισθεί αιώνιες αρχές και υπάρχει φόβος για την ειρηνική συμβίωση των κοινοτήτων και των λαών. Κάτω από αυτές τις προϋποθέσεις της δυναμωμένης απιστίας και της αλαζονικής ελπίδας μόνον στις ανθρώπινες δυνάμεις και δυνατότητες, αντιλαμβανομένη η θεία πρόνοια το λάθος τούτο για το δημιούργημα, καλείται η Εκκλησία να είναι περισσότερο υπεύθυνη στην εκτέλεση της θείας διδασκαλίας για την σωτηρία του κάθε ανθρώπου και όλης της δημιουργίας. Καλούμεθα ακόμη πιο δυνατά να διδάσκουμε το Ευαγγέλιο με το δικό μας παράδειγμα. Και με συλλογική προσπάθεια να καθοδηγούμε στο μοναδικό σωτήριο δρόμο της βασιλείας του Θεού. Σε αυτό το θεοδίδακτο λειτούργημα, όμως, δεν είμεθα μόνοι. Η αιώνια πείρα της Εκκλησίας μας διδάσκει ότι η δεξιά του Θεού ευλογεί αυτούς που καταφεύγουν στον Κύριο και μακάριος είναι εκείνος του οποίου η δύναμη προέρχεται από τον Κύριο και του οποίου η "οδός της καρδιάς" είναι προς τον Κύριον. Παρακαλούμε, Παναγιώτατε, να έχετε στις προσευχές Σας πάντοτε την πρωτότοκη πνευματική αδελφή Σας - την Εκκλησία της Βουλγαρίας - για να μπορούμε με ενωμένες τις δυνάμεις και με κοινή μαρτυρία να εκτελούμε το έργο του Κυρίου πάνω στην γη "μέχρι καταντήσωμεν οι πάντες εις την ενότητα της πίστεως και της επιγνώσεως του Υιού του Θεού".

Δεχθείτε, Παναγιώτατε, εξ ονόματος ημών και εξ ονόματος ολοκλήρου του κλήρου και του λαού της Αγιοτάτης Ορθοδόξου Βουλγαρικής Εκκλησίας, του

Πατριαρχείου της Βουλγαρίας, εγκάρδιες ευχές για ακλόνητη υγεία και πνευματικό σθένος, προς οικοδομήν και χαράν στο δύσκολο Πατριαρχικόν Σας λειτούργημα. Ο Κύριος της ειρήνης και της αγάπης ει μεθ' Υμών. Αμήν!

Κωνσταντινούπολη, ρεπορτάζ-φωτογραφίες του Νίκου Μαγγίνα

Πηγή: fanarion.blogspot.it